

Arrest

nr. 145 876 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam als niet-begeleide minderjarige op 19 juli 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 4 oktober 2011 (RvV 4 oktober 2011, nr. 67.913).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinques).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 juni 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoekster diende op 11 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Wegens een negatieve woonstcontrole nam de burgemeester van de stad Antwerpen op 24 augustus 2012 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de in punt 1.5 vermelde aanvraag.

1.7. Verzoekster diende op 10 september 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd die dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 mei 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Verzoekster diende op 23 april 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 24 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.12. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 24 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 17 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw

Naam, voornaam: N.(...), S.(...) B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kenia

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

O In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 22.07.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 23.04.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), de artikelen 74/11, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.” Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

(...)

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

(...)

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

(...)

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer een derdelander niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoekster betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

Wél betwist verzoekster dat verwerende partij dit kon doen zonder daarbij na te gaan of het in concreto opportuun was om een termijn van 2 jaar toe te passen.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij immers om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 22 juli 2013. Verwerende partij laat echter na uit te leggen waarom de lange termijn van 2 jaar wordt opgelegd.

Zoals uit de hierboven geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt, oordeelt verwerende partij dat de termijn van het inreisverbod 2 jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, en omdat verzoekster een aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend. Er wordt geen enkele bijkomende motivering opgenomen. Dit kan echter bezwaarlijk als een reden worden gezien om de lange termijn van 2 jaar op te leggen.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster bijgevolg niet afleiden waarom verwerende partij er niet voor koos om een kortere termijn dan 2 jaar toe te passen. Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een termijn van 1 dag t.e.m. 3 jaar op te leggen voor een inreisverbod en dient te motiveren waarom voor een bepaalde duur wordt geselecteerd, quod non.

In een gelijkaardige zaak oordeelde uw Raad reeds dat de motiveringsplicht werd geschonden na de vaststelling dat “in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging

of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waarin de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

Daargelaten of de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.” (RvV 27 november 2012, nr. 92.111.)

Ook in andere zaken besloot uw Raad tot een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel omwille van de afwezigheid van motivering omtrent de duur van het inreisverbod. (zie o.a. RvV 19 december 2012, nr. 93.942; RvV 27 februari 2013, nr. 98.002.)

In casu was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster als niet-begeleide minderjarige naar België is gekomen in 2010, hier naar school gaat, en sterke banden met België heeft uitgebouwd.

Dit wordt namelijk aangevoerd in de aanvraag tot humanitaire regularisatie die door verzoekster 23 april 2014 werd ingediend (zie stuk 2).

Artikel 8 van het EVRM waarborgt ook het recht op een privéleven. Verzoekende partij haar privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Verzoekster verblijft reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied. Ze kwam hier aan als NBMV, en bracht hier een deel van haar jeugd door. Verzoekster volgt ook al enkele jaren een opleiding. Verzoekster is ondertussen volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij, en heeft de kern van haar belangen hier liggen.

Deze elementen had verwerende partij in rekening moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Het zijn immers relevante aspecten die verwerende partij ertoe verplichten rekening te houden met het privéleven van verzoekster, dat beschermd is door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het feit dat verzoekster reeds lange tijd in België verblijft, en hier zeer goed geïntegreerd is en haar privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM zich hier afspeelt, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Verwerende partij legt verzoekster het verbod op van gedurende 2 jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen, zonder hieraan enige motivering te besteden.

Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met het privéleven van verzoekster. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen.

Om al deze redenen is verzoekster van mening dat verwerende partij haar op onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd en wenst dan ook de vernietiging van deze beslissing te bekomen. ”

Verzoekster voegt als bijlage bij haar verzoekschrift haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op datum van 23 april 2014 (zie punt 1.10).

3.2. Voor zover verzoekster de schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn inroept, dient te worden vastgesteld dat deze bepaling werd omgezet in de Belgische vreemdelingenwet in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Een schending aanvoeren van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn is aldus niet langer dienstig. Waar verzoekster verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn), dringt zich de vaststelling op dat de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft en geen “beslissing tot verwijdering” waarop artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft. Bijgevolg zijn artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in casu niet van toepassing.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en worden volgende feiten meegedeeld: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 22.07.2013. Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 23.04.2014.”* Verzoekster betwist niet dat zij reeds eerder een bevel betekend kreeg om het grondgebied te verlaten en dat dit volstaat om op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen.

3.9. Verzoekster voert evenwel aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is nagegaan of het in casu *“opportuun was om een termijn van 2 jaar toe te passen”*, waarbij zij stelt dat er geen rekening is gehouden met haar individuele omstandigheden. Verzoekster verwijst daarbij naar artikel 8 van het EVRM en haar privéleven, elementen die zij tevens zou hebben ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.10. Zoals hierboven is weergegeven, wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoekster nagelaten heeft om gevolg te geven aan een eerder aan haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoekster op 23 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De Raad stipt aan dat op 24 oktober 2014 een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (zie punt 1.11) en waarin de elementen die verzoekster thans aanhaalt werden onderzocht. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden en toont niet aan welke invloed deze elementen zouden hebben op de duur van het inreisverbod. Door de indiening van deze aanvraag gaf verzoekster trouwens te kennen dat zij haar onregelmatige verblijf in België wilde bestendigen. Aangezien de beslissingnemende overheid niet onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en de duur van het inreisverbod moduleert, is er sprake van een zekere graad van individualisering en geeft de gemachtigde van de staatssecretaris te kennen dat hij rekening heeft gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, vormen de verwijzing naar het vorig aan verzoekster betekend bevel en haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk een afdoende motivering tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

3.11. Wat de door verzoekster geciteerde rechtspraak betreft, dient te worden opgemerkt dat de verwijzing naar arresten niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien werd in het door verzoekster weergegeven arrest een inreisverbod voor de maximumduur van 3 jaar opgelegd, wat in casu niet het geval is.

3.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘privé-leven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin ze verblijven deel uitmaken van de notie ‘privé-leven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Het komt dan wel aan de verzoekende partij toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat hij in België beschermenswaardige sociale bindingen heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.13. De Raad merkt op dat verzoekster zich beperkt tot de bewering dat haar privé-leven zich in België afspeelt omdat zij hier reeds 5 jaar verblijft, een deel van haar jeugd doorbracht, een opleiding volgde en goed geïntegreerd is. Verzoekster brengt echter geen enkel begin van bewijs aan van de sociale bindingen waarop zij zich beroept en toont evenmin aan welke invloed deze elementen zouden hebben op de duur van het inreisverbod. Aangezien geen gezins- of privé-leven in België wordt aangetoond, kan verzoekster zich niet beroepen op artikel 8 van het EVRM.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover de ingeroepen bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN